

Певне, так заведено навіки...

Сергій Єсенін

Певне, так заведено навіки –
Відбісившись, доки сила є,
Ми усе чіпкіше, мов каліки,
За життя тримаємось своє.

Дорога! Мені вже скоро тридцять,
І земля миліша з кожним днем.
Через це усе частіше сниться,
Що, як ватра, я горю вогнем.

Як горіти – то не впівнапруги!
Не дарма ж я, що не говоріть,
Витягнув каблучку у папуги –
Знак того, що разом нам згоріть.

Перстень одягла мені циганка,
Знявши з пальця, я віддав тобі.
І тепер, коли звучить шарманка,
Я один блукаю у юрбі.

В голові шумить, як вітер в лісі,
І на серці паморозь і мла,
Бо, можливо, іншому гульвісі
Ти його зі сміхом віддала.

І тебе цілуючи до ранку,
Вперто він випитує секрет:
Як свою оспівував коханку
Не на жарт закоханий поет?

Ну то що! Вже затягнулась рана,
Лиш у віршах ще звучить надрив.
Перший раз такого хулігана
Той папуга клятий обдував!

Переклад Олександра Грязнова